

Nici amendamentul 5, nici omerta

21 martie 2004

Evelyn Mangîru

“Compania energetică Enron a dat faliment în luna decembrie 2001, după ce au fost dezvăluite mai multe manevre contabile în cadrul firmei. Falimentul spectaculos al grupului – cel mai mare din istoria Statelor Unite – i-a ruinat pe acționari și angajați. [...] Fostul director general și fondator al companiei, Kenneth Lay, a invocat în fața unei comisii parlamentare de anchetă, al cincilea amendament din Constituția americană, care i-a permis să nu răspundă la întrebări...” *

Constituția Statelor Unite ale Americii este considerată a fi printre cele mai democratice acte emise vreodată de oameni. Ea s-a născut din dorința fondatorilor ei ca libertățile fundamentale ale omului să fie garantate.

În 1791, după aproximativ doi ani de la nașterea Constituției SUA, acestea i-a fost anexată Declarația Drepturilor Omului, cuprinzând inițial 10 amendamente prin care se clarifică anumite drepturi nemenționate în Constituție.

Amendamentul al cincilea permite unei persoane să refuze să răspundă la întrebări în afara unui proces, pentru a evita ca informațiile pe care le oferă să fie folosite împotriva sa în cadrul unui proces. Dar atunci când persoana respectivă ajunge în proces, ar face bine să spună „adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul,” dacă nu vrea să încalce legea statului.

Mai există însă o lege nescrisă care permite sau chiar îi obligă pe cei care cad sub „incidența” ei să nu declare, în special într-un tribunal, ceva ce ar afecta interesele nelegitime ale lor sau ale anumitor persoane – omerta. Aceasta este legea mafiotă a tăcerii, un cod care interzice divulgarea unor informații despre activitățile unei organizații criminale. Cel care o încalcă trebuie fie mereu cu ochii în patru, pentru că niște băieți „simpatici” ar putea fi oricând pe urmele lui.

Atunci când Satana și-a lansat în mass-media cerească acuzațiile la adresa lui Dumnezeu, veștile au început să circule cu viteza luminii, și în foarte scurt timp întreg universul avea îndreptate toate reflectoarele către Cel acuzat. Fiecare ființă cerească dorea să vadă cum va reacționa Creatorul ei în această situație inedită. Cine dintre fiii lui Dumnezeu se aștepta la un așa eveniment teribil? Totuși, se credea că va fi un episod scurt,

întrucât Dumnezeu putea scăpa într-o nanosecundă de Rebel, și cine L-ar fi putut judeca? În fond, un creator poate face ce vrea cu creaturile lui, nu-i așa?

Dar Dumnezeu, grație dragostei agape care stă la baza caracterului Său, a preferat să clarifice lucrurile. El a dorit întotdeauna ca relația cu ființele create să fie una bazată pe încredere, și nu pe autoritate. În Împărăția lui Dumnezeu, dragostea și dreptatea au o mai mare relevanță decât puterea. Așa că Dumnezeu i-a invitat pe toți să „facă cercetări, să caute și să întrebe cu de-amănuntul” (Deut. 13:14), punându-Se la dispoziția „organelor de control” și riscând chiar să fie judecat greșit. Sub privirile întregului univers, Acuzatorului i s-a permis să își prezinte teoria. Astfel, a început ancheta, și apoi (în 1844) procesul asupra caracterului lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu a invocat nici cel de-al cincilea amendament și nici omerta.

Procesul este în plină desfășurare. Universul întreg urmărește să vadă dacă copiii lui Dumnezeu, aceia pentru care El a dat totul, vor spune „adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul.” De mărturia lor depinde încheierea cât mai rapidă a unui proces care l-a adus în boxa acuzaților pe Cel Nevinovat.

Din nefericire, o mare parte a martorilor din procesul lui Dumnezeu se pare că se călăuzesc după dictonul mafiot „Cine nu vede, nu aude și tace, trăiește o mie de ani în pace.”

* <http://www.mediauno.ro/rci/search.php?art=598>